

ROZSUDEK SOUDU (prvního senátu)

25. října 2005*

Ve věci T-298/02,

Anna Herrero Romeu, úřednice Komise Evropských společenství, s bydlištěm v Bruselu (Belgie), zastoupená J. García-Gallardem Gil-Fournierem, J. Guillemem Carrauem, D. Domínguezem Pérezem a A. Sayaguésem Torresem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Komisi Evropských společenství, zastoupené J. Currellem, jako zmocněncem, ve spolupráci s J. Rivas-Andrésem a J. Gutiérrezem Gisbertem, advokáty, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

* Jednací jazyk: španělština.

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise ze dne 10. června 2002 odmítajícího přiznat žalobkyni příspěvek za práci v zahraničí stanovený v článku 4 přílohy VII služebního řádu úředníků Evropských společenství a s ním související příspěvky,

SOD PRVNÍHO STUPNĚ EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (první senát),

ve složení J. D. Cooke, předseda, R. García-Valdecasas a V. Trstenjak, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: J. Palacio González, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 16. a 17. února 2005,

vydává tento

Rozsudek

Právní rámec

- ¹ Článek 69 služebního řádu úředníků Evropských společenství (dále jen „služební řád“) ve svém znění použitelném na projednávaný případ stanoví, že se příspěvek za práci v zahraničí rovná 16% součtu základního platu, příspěvku na domácnost a příspěvku na vyživované dítě, na které má úředník nárok.

2 Podle čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu:

„Příspěvek za práci v zahraničí ve výši 16% z celkového součtu základního platu, příspěvku na domácnost a příspěvku na vyživované dítě vyplácených úředníkovi je poskytován:

a) úředníkům,

— kteří nejsou a nikdy nebyli státními příslušníky státu, na jehož území se nachází místo, kde jsou zaměstnáni,

a

— kteří v době pěti let končících šest měsíců přede dnem jejich nástupu do služebního poměru obvykle neměli na evropském území tohoto státu ani bydliště, ani zde nevykonávali své hlavní povolání. Pro účely tohoto ustanovení se nepřihlíží k okolnostem vyplývajícím z práce konané pro některý jiný stát nebo mezinárodní organizaci;

[...]

Skutkový základ sporu

- 3 Žalobkyně španělské státní příslušnosti vykonávala v Bruselu od měsíce ledna 1993 do listopadu 2001 své povolání u delagace Patronat Català Pro Europa (dále jen „Patronat“), útvaru pověřeného správou zájmů vlády autonomního společenství Katalánska (Comunidad Autónoma de Cataluña) u orgánů Společenství v Bruselu na základě smlouvy podepsané s Patronat dne 15. ledna 1993.
- 4 Dne 16. listopadu 2001 žalobkyně nastoupila do služebního poměru u Komise jako úřednice. Období pěti let uvedené v čl. 4 odst. 1 písm. a) druhé odrážce přílohy VII služebního řádu, zvané „referenční období“, trvalo v projednávaném případě, za účelem přiznání příspěvku za práci v zahraničí, od 16. května 1996 do 15. května 2001.
- 5 Dne 19. listopadu 2001 měla žalobkyně za účelem vymezení svých práv a doplnění svého osobního záznamu v rámci nástupu do služebního poměru pohovor s útvary generálního ředitelství (GŘ) „Personál a administrativa“. Během této schůzky byla ústně informována, že jí prozatímně nemůže být přiznán příspěvek za práci v zahraničí. Osobní záznam vyhotovený k tomuto datu rovněž stanovil, že jí byl příspěvek odmítnut.
- 6 Dne 18. ledna 2002 žalobkyně zaslala vedoucímu oddělení „Správa individuálních práv“ GŘ „Personál a administrativa“ zprávu, ve které požadovala, aby jí sdělil existující ustanovení ve věci příspěvků nových úředníků, kteří předtím pracovali pro delegace zastoupení regionů v Bruselu. Vzhledem k tomu, že na tuto zprávu neobdržela od Komise žádnou odpověď, žalobkyně zopakovala svou žádost dopisem ze dne 14. února 2002.

- 7 Dne 14. února 2002 žalobkyně podala na základě čl. 90 odst. 2 služebního řádu stížnost proti rozhodnutí ze dne 19. listopadu 2001.
- 8 Rozhodnutím ze dne 10. června 2002 orgán oprávněný ke jmenování (dále jen „OOJ“) stížnost žalobkyně zamítl. Z tohoto rozhodnutí vyplývá, že příspěvek za práci v zahraničí a s ním související příspěvky byly žalobkyni odmítnuty podle čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu z důvodu, že měla bydliště a vykonávala své povolání v Bruselu v době pěti let končících šest měsíců před jejím nástupem do služebního poměru. OOJ měl konkrétněji za to, že její povolání u Patronat nemůže být považováno za „práci konanou pro některý jiný stát“ ve smyslu výjimky stanovené v uvedeném článku 4, a že k němu tedy mohlo být přihlédnuto.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 9 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 1. října 2002 podala žalobkyně tuto žalobu.
- 10 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Soud (první senát) zahájit ústní část řízení. V rámci organizačních procesních opatření Soud vyzval účastníky řízení a Španělské království, aby předložili některé dokumenty a odpověděli na písemné otázky. Účastníci řízení a Španělské království tímto žádostem ve stanovených lhůtách vyhověli.

11 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Soudem byly vyslechnuty na jednání dne 16. a 17. února 2005.

12 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

- zrušil rozhodnutí ze dne 10. června 2002, kterým jí bylo odmítnuto přiznání příspěvku za práci v zahraničí a s ním souvisejících příspěvků;
- uložil Komisi náhradu všech nákladů řízení, včetně nákladů vzniklých ve správní části řízení.

13 Komise navrhuje, aby Soud:

- zamítl žalobu jako neopodstatněnou;
- uložil žalobkyni náhradu jejích nákladů řízení.

Právní otázky

K předmětu sporu

14 I když návrhy žalobkyně směřují ke zrušení rozhodnutí Komise ze dne 10. června 2002, kterým byla zamítnuta stížnost podaná dne 14. února 2002 na základě čl. 90

odst. 2 služebního řádu proti rozhodnutí ze dne 19. listopadu 2001, je v souladu s ustálenou judikaturou účelem projednávané žaloby předložit Soudu akt nepříznivě zasahující právní postavení žalobkyně, proti kterému směřovala stížnost (rozsudky Soudu ze dne 9. července 1997, *Echaz Brigaldi a další v. Komise*, T-156/95, Recueil FP, s. I-A-171 a II-509, bod 23, a ze dne 15. prosince 1999, *Latino v. Komise*, T-300/97, Recueil FP, s. I-A-259 a II-1263, bod 30). Z toho vyplývá, že se tato žaloba rovněž domáhá zrušení rozhodnutí Komise ze dne 19. listopadu 2001, kterým bylo odmítnuto žalobkyni přiznání příspěvku za práci v zahraničí a s ním souvisejících příspěvků.

A – *K příspěvku za práci v zahraničí*

- 15 Žalobkyně se na podporu své žaloby v podstatě dovolává čtyř žalobních důvodů. Svým prvním žalobním důvodem uplatňuje porušení čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu. Druhý žalobní důvod vychází z nesprávného posouzení skutkového stavu. Třetí žalobní důvod vychází z porušení povinnosti odůvodnění. Konečně čtvrtý žalobní důvod vychází z porušení zásady rovného zacházení.

1. K prvnímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu

Argumenty účastníků řízení

- 16 Žalobkyně tvrdí, že má nárok na příspěvek za práci v zahraničí a že Komise nesprávně vyložila výjimku stanovenou v čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního

řádu. Její povolání u Patronat v Bruselu musí být považováno za „práci konanou pro některý jiný stát“, v projednávaném případě španělský stát, a tato doba práce tudíž musí být „neutralizována“ v souladu s výjimkou stanovenou v čl. 4 přílohy VII služebního řádu a nesmí k ní být přihlédnuto při vymezení referenčního období.

- 17 Zprvė žalobkynė tvrdí, že judikatura Soudního dvora vymezila pojem „stát“ v rámci Společenství, který částečně zachovává koncepci státu tak, jak je stanovena ve vnitrostátním právním řádu každého členského státu. Soudní dvůr tak měl za to, že veřejné orgány spadající pod pojem „stát“ jsou jak ústřední vláda, tak soudní a legislativní orgány, decentralizované útvary a dokonce některé orgány, které jsou považovány za státní orgány (rozsudky Soudního dvora ze dne 26. února 1986, Marshall, C-152/84, Recueil, s. 723, a ze dne 10. března 1987, Komise v. Itálie, C-199/85, Recueil, s. 1039). Kromě toho Soudní dvůr upřesnil, že stát vykonává jak tradiční funkce svrchovanosti nebo autority, tak funkce hospodářského intervencionismu, které jsou vykonávány jak veřejnými orgány, tak orgány veřejného práva nebo soukromého práva (rozsudky Soudního dvora ze dne 17. prosince 1980, Komise v. Belgie, C-149/79, Recueil, s. 3881, a ze dne 30. ledna 1985, Komise v. Francie, C-290/83, Recueil, s. 439).
- 18 Zadruhé žalobkynė formuluje úvahy týkající se pojmu „stát“ ve španělském právním řádu. Připomíná tak, že španělská ústava zavedla velmi decentralizovaný právní řád, nazvaný „stát samospráv“, který je charakterizován rozdělením pravomocí mezi ústřední správou a autonomními společenstvími. Pokud se týká pravomocí v oblasti práva Společenství, Tribunal Constitucional (španělský ústavní soud) měl za to, že Evropská unie není mezinárodním prostorem a že otázky vztahující se k právnímu řádu Společenství musejí být považovány za otázky vnitrostátního řádu. Tribunal Constitucional zvláště ve svém rozhodnutí č. 165/1994 ze dne 26. května 1994 uvedl, že na rozdíl od mezinárodních vztahů, u nichž výlučná pravomoc přísluší ústřední vládě, „jsou autonomní společenství přímo zainteresována na činnosti Evropských

společenství“. Rozdělení pravomocí tudíž zavazuje autonomní společenství, aby sledovala vývoj legislativních činností evropských orgánů, protože jsou v mnohých případech orgány pověřeny k provedení právních předpisů Společenství, které mají navíc svůj přímý účinek, což odůvodňuje přítomnost kanceláře zastoupení autonomních společenství u Evropské unie.

- 19 Žalobkyně kromě toho uvádí různé nástroje, které byly zřízeny za účelem usnadnění správy evropských záležitostí ústřední španělskou vládou a autonomními společenstvími, jako „Conferencia para los asuntos relativos a las Comunidades Europeas (CARCE)“ (konference pro záležitosti týkající se Evropských společenství), která byla zřízena v roce 1992 za účelem posílení spolupráce mezi ústřední vládou a autonomními společenstvími ve věcech Společenství. Na základě dohod přijatých v tomto rámci se autonomní společenství od roku 1998 účastní schůzek poradních výborů, jimž předsedá Komise, a kromě toho se zaměstnanci autonomních společenství a stálého zastoupení Španělského království účastní sektorových technických schůzek za účelem zajištění sledování prací Rady a legislativních iniciativ Společenství. Navíc zaměstnanci pracující pro delegace autonomních společenství podléhají stejnému režimu zdravotního pojištění (přístup ke španělskému sociálnímu zabezpečení prostřednictvím formulářů E 111 a E 106) a stejnému daňovému režimu (článek 19 dohody uzavřené v roce 1970 mezi Španělským královstvím a Belgickým královstvím za účelem zabránění dvojímu zdanění příjmů, dále jen „dohoda týkající se dvojího zdanění“), jako diplomatictí zaměstnanci stálého zastoupení Španělského království.

- 20 Zatřetí žalobkyně uplatňuje, že v případě autonomního společenství Katalánska je Patronat orgánem veřejného práva zřízeným v roce 1982 katalánskou vládou za účelem přistoupení Španělského království k Evropským společenstvím, který od tohoto data sleduje a účastní se legislativního vývoje Společenství, přičemž hájí zájmy a soustřeďuje obavy a očekávání uvedeného autonomního společenství. Tento

orgán je tedy nedílnou součástí správy autonomního společenství Katalánska, a tudíž španělského státu, přičemž z tohoto důvodu má práce, kterou žalobkyně vykonala pro Patronat, charakter práce konané pro španělský stát.

- 21 Žalobkyně dodává, že ačkoli je zřejmé, že pojem „stát“ musí být předmětem autonomního výkladu, pojem vycházející z vnitrostátních právních rádu členských států nenarušuje výjimku článku 4 přílohy VII služebního řádu, neboť Komise sama při pohovoru v rámci nástupu do služebního poměru připustila, že v případě federálních států práce konaná zaměstnanci regionálních útvarů spadá do působnosti výjimky. Kromě toho takový autonomní pojem nevede k tvrzení, že jakýkoli obecní útvar koná práci pro stát, neboť na rozdíl od těchto útvarů nejsou pravomoci autonomních společenství svěřeny státem, ale jsou vlastními pravomocemi stanovenými španělskou ústavou. Konečně žalobkyně upřesňuje, že netvrdí, že přirovnává své postavení k postavení diplomatických sborů, ale k postavení zaměstnanců stálého zastoupení, kteří nejsou součástí diplomatických sborů. Pokud by přitom diplomatická imunita byla rozhodujícím prvkem, neexistoval by žádný důvod pro uplatnění výše uvedené výjimky na všechny zaměstnance takového zastoupení, jak to činí Komise.
- 22 Komise má za to, že ačkoli je pravda, že španělská autonomní společenství mají řadu vlastních pravomocí, které na ně byly přeneseny přímo obecnou správou státu podle španělské ústavy, neznamená to, že by autonomní společenství byla státy, ani že by práce vykonaná pro Patronat byla považována za práci konanou pro stát ve smyslu výjimky stanovené v článku 4 přílohy VII služebního řádu.

Závěry Soudu

- 23 Podle ustálené judikatury je důvodem existence příspěvku za práci v zahraničí kompenzace zvláštních nákladů a nevýhod vyplývajících z trvalého výkonu práce

v zemi, se kterou úředník před svým nástupem do služebního poměru neměl trvalé vazby (rozsudky Soudu ze dne 30. března 1993, *Vardakas v. Komise*, T-4/92, Recueil, s. II-357, bod 39; ze dne 14. prosince 1995, *Diamantaras v. Komise*, T-72/94, Recueil FP, s. I-A-285 a II-865, bod 48, a ze dne 28. září 1999, *J v. Komise*, T-28/98, Recueil FP, s. I-A-185 a II-973, bod 32). Aby takové trvalé vazby mohly vzniknout, a způsobit tak, že úředník ztratí nárok na příspěvek za práci v zahraničí, zákonodárce vyžaduje, aby měl úředník své obvyklé bydliště nebo aby vykonával své hlavní povolání v době pěti let v zemi svého výkonu zaměstnání (výše uvedený rozsudek *Diamantaras v. Komise*, bod 48).

- 24 Je rovněž namístě připomenout, že je výjimka v čl. 4 odst. 1 písm. a) druhé odrážce přílohy VII služebního řádu stanovena pro osoby, které konaly práci pro některý jiný stát nebo mezinárodní organizaci během referenčního období pěti let končícího šest měsíců přede dnem jejich nástupu do služebního poměru. Důvodem existence této výjimky je skutečnost, že za takových podmínek tyto osoby nemohou být považovány za osoby s trvalými vazbami se zemí výkonu zaměstnání z důvodu dočasného charakteru jejich vyslání do této země (rozsudky Soudního dvora ze dne 15. ledna 1981, *Vutera v. Komise*, C-1322/79, Recueil, s. 127, bod 8, a ze dne 2. května 1985, *De Angelis v. Komise*, C-246/83, Recueil, s. 1253, bod 13).
- 25 Žalobkyně nastoupila do služebního poměru u Komise dne 16. listopadu 2001, a referenčním obdobím, ke kterému je třeba pro uplatnění článku 4 přílohy VII služebního řádu přihlídnout, je tedy období od 16. května 1996 do 15. května 2001. Mezi účastníky řízení je nesporné, že během tohoto referenčního období žalobkyně vykonávala své hlavní povolání u delegace Patronat v Bruselu.
- 26 Otázkou, která se klade v projednávaném případě, je určit, zda práce konaná žalobkyní pro delegaci Patronat v Bruselu má být posouzena jako práce konaná pro stát ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu, jak to tvrdí žalobkyně.

- 27 Podle ustálené judikatury z požadavků jak jednotného používání práva Společenství, tak zásady rovnosti vyplývá, že znění ustanovení práva Společenství, které neobsahuje výslovný odkaz na právo členských států za účelem určení jeho významu a dosahu, musí být obvykle vykládáno v celém Společenství autonomně a jednotně; takový výklad musí zohlednit kontext ustanovení a účel sledovaný dotčenými právními předpisy. V případě neexistence výslovného odkazu však může použití práva Společenství případně zahrnovat odkaz na právo členských států, jestliže soud Společenství nemůže v právu Společenství nebo v obecných zásadách práva Společenství nalézt prvky, které by mu umožnily autonomním výkladem upřesnit jeho obsah a dosah (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 18. ledna 1984, Ekro, C-327/82, Recueil, s. 107, bod 11; rozsudek Soudu ze dne 18. prosince 1992, Díaz García v. Parlament, T-43/90, Recueil, s. II-2619, bod 36; ze dne 28. ledna 1999, D v. Rada, T-264/97, Recueil FP, s. I-A-1 a II-1, body 26 a 27, potvrzený rozsudkem Soudního dvora ze dne 31. května 2001, D a Švédsko v. Rada, C-122/99 P a C-125/99 P, Recueil, s. I-4319).
- 28 V projednávaném případě právo Společenství a zejména služební řád poskytují dostatečné údaje umožňující upřesnit dosah článku 4 přílohy VII služebního řádu, a tudíž stanovit autonomní výklad pojmu „stát“ ve vztahu k jednotlivým vnitrostátním právům, jak to účastníci řízení sami ve svých písemných podáních připustili.
- 29 Zaprvé Soudní dvůr rozhodl, že z obecné struktury Smlouvy jasně vyplývá, že se pojem „členský stát“ ve smyslu institucionálních ustanovení týká pouze vládních orgánů členských států, a nemůže být rozšířen na regionální vlády nebo autonomní společenství bez ohledu na rozsah pravomocí, které jsou jim přiznány. Připuštění opaku by znamenalo zásah do institucionální rovnováhy stanovené smlouvami, které určují zejména podmínky, za kterých se členské státy, tedy státy, které jsou smluvními stranami zakládacích smluv a smluv o přistoupení, účastní fungování orgánů Společenství (usnesení Soudního dvora ze dne 21. března 1997, Région wallonne v. Komise, C-95/97, Recueil, s. I-1787, bod 6, a ze dne 1. října 1997, Regione Toscana v. Komise, C-180/97, Recueil, s. I-5245, bod 6).

- 30 Zadruhé, podle ustálené judikatury ustanovení služebního řádu, jejichž jediným cílem je upravit právní vztahy mezi orgány a úředníky tím, že stanoví vzájemná práva a povinnosti, obsahují přesnou terminologii, jejíž analogické použití na výslovně neupravené případy je vyloučeno (rozsudky Soudního dvora ze dne 16. března 1971, Bernardi v. Parlament, C-48/70, Recueil, s. 175, body 11 a 12, a ze dne 20. června 1985, Klein v. Komise, C-123/84, Recueil, s. 1907, bod 23; rozsudek Soudu ze dne 19. července 1999, Mammarella v. Komise, T-74/98, Recueil FP, s. I-A-151 a II-797, bod 38).
- 31 V článku 4 přílohy VII služebního řádu zákonodárce zvolil výraz „stát“, přestože v době, kdy byl přijat služební řád, již existovaly členské státy s federální nebo regionální strukturou jako Spolková republika Německo, a nikoli pouze státy s vnitřní strukturou centralizované povahy. Pokud by tedy zákonodárce Společenství chtěl v uvedeném článku uvést politické jednotky nebo územní celky, učinil by tak výslovně. Je možné mít za to, že autoři služebního řádu neměli v úmyslu zahrnout do výrazu „práce konaná pro některý jiný stát“ uvedeném ve stejném článku politické jednotky státu jako regionální vlády, autonomní společenství nebo jiné územní útvary.
- 32 Ze všech předcházejících úvah vyplývá, že se pojem „stát“ stanovený v článku 4 přílohy VII služebního řádu týká pouze státu jako právnické osoby a jednotného subjektu mezinárodního práva a jeho vládnoucích orgánů. Takový výklad jako výklad navrhaný žalobkyní by mohl vést, jak to tvrdí Komise, k tomu, že by za státy byly považovány všechny veřejné subjekty s vlastní právní způsobilostí, na které ústřední vláda přenesla vnitřní pravomoci, včetně obcí nebo jakýchkoli útvarů, na které správa přenesla funkce.
- 33 Je tedy namístě výraz „práce konaná pro některý jiný stát“ uvedený v článku 4 přílohy VII služebního řádu vykládat tak, že se nevztahuje na práci konanou pro vlády politických jednotek států.

- 34 Z předcházejícího vyplývá, že práce, kterou žalobkyně konala pro delegaci Patronat v Bruselu, nemůže být považována za práci konanou pro stát ve smyslu článku 4 přílohy VII služebního řádu.
- 35 Toto posouzení nemůže být zpochybněno argumentem žalobkyně, vycházejícím z existence autonomního pojmu „stát“ v právu Společenství, který zahrnuje decentralizované útvary. Ačkoli je zřejmé, že v souladu s judikaturou uváděnou žalobkyní ve věci určení nesplnění povinnosti státem je namístě mít za to, že orgány státu, kterým přísluší zajišťovat dodržování pravidel práva Společenství, jsou jak orgány ústřední moci, orgány federálního státu, tak územní nebo decentralizované orgány uvedeného státu v rámci svých příslušných pravomocí, je třeba rovněž připomenout, že řízení, na základě kterého může Soudní dvůr určit, že členský stát nesplnil jednu z povinností, které pro něj vyplývají, se týká pouze vlády tohoto posledně jmenovaného členského státu, i když nesplnění povinnosti vyplývá z činnosti či nečinnosti orgánů federálního státu, regionu nebo autonomního společenství (výše uvedená usnesení Région wallonne v. Komise, bod 7, a Regione Toscana v. Komise, bod 7). Tato judikatura tedy nemůže být platně uplatňována na podporu teze širokého výkladu pojmu „stát“ zastávané žalobkyní.
- 36 Stejně tak argumenty předložené žalobkyní vycházející z vlastních pravomocí autonomních společenství ve španělském právním řádu a znění rozhodnutí španělského Tribunal Constitucional musejí být zamítnuty. Je pravda, že autonomní společenství mají vlastní pravomoci, které jim byly uděleny v souladu se španělskou ústavou, a že výše uvedené rozhodnutí Tribunal Constitucional ze dne 26. května 1994 uvádí, že na základě těchto pravomocí mají zájem sledovat a informovat se o činnosti orgánů Společenství, a k tomuto účelu mohou mít v Bruselu kanceláře. Je však třeba poukázat na to, že rozhodnutí Tribunal Constitucional řeší problém vnitrostátního španělského práva na základě španělské ústavy a že v tomto ohledu jasně připomíná, že zakládací smlouvy stanoví pouze účast členských států na

činnosti Společenství a že to vylučuje existenci vztahů mezi podstátními útvary, jako jsou autonomní společenství, a orgány Společenství, které mohou jakýmkoli způsobem založit odpovědnost španělského státu. Podle Tribunal Constitucional ostatně takové vztahy nejsou možné s ohledem na samotnou strukturu Evropské unie. V každém případě výklad práva Společenství přísluší v poslední řadě soudům Společenství na základě článku 220 ES.

- 37 Navíc je třeba poznamenat, že posláním delegace španělských autonomních společenství v Bruselu je správa zájmů orgánů, které zastupují, zájmů, které nezbytně nejsou shodné se zájmy ostatních autonomních společenství a se zájmy Španělského království jako státu.
- 38 Žalobkyně se ani nemůže dovolávat skutečnosti, že podléhala stejnému režimu zdravotního pojištění a stejnému daňovému režimu jako zaměstnanci pracující u stálého zastoupení Španělského království v Bruselu.
- 39 Je třeba jednak připomenout, že dohoda týkající se dvojího zdanění přijatá několik let po služebním řádu stanoví ve svém čl. 19 odst. 1, že „odměny, včetně důchodů, vyplácené smluvním státem nebo jednou z jeho politických jednotek nebo územních celků [...] fyzické osobě za práci vykonanou pro tento stát nebo pro jednu z jeho politických jednotek nebo územních celků, jsou zdanitelné pouze v uvedeném státě“. Tato dohoda tedy rozlišuje mezi prací vykonanou pro stát a prací vykonanou pro politickou jednotku státu, přičemž článek 4 přílohy VII služebního řádu toto rozlišení nečiní.
- 40 Kromě toho, pokud jde o režim zdravotního pojištění, formuláře E 106 a E 111 pouze potvrzují nárok osoby na zdravotní péči v jiné zemi, než je země, ve které je obvykle pojištěna nebo byla předtím pojištěna. Pokud jde o formulář E 106, je

namístě navíc poznamenat, že je vydáván nejen diplomatům a ostatním členům stálého zastoupení Španělského království u Evropské unie, ale rovněž řadě jiných kategorií osob pracujících mimo španělské území.

41 Konečně, pokud se týká argumentu žalobkyně vycházejícího z účasti zástupců autonomních společenství v poradních výborech Komise, je namístě poznamenat, že výjimka obsažená v čl. 4 odst. 1 písm. a) druhé odrážce přílohy VII služebního řádu nemůže být omezena pouze na osoby, které jsou zaměstnanci některého jiného státu nebo mezinárodní organizace, neboť se týká všech „okolností vyplývajících z práce konané pro některý jiný stát nebo mezinárodní organizaci“ (výše uvedený rozsudek Soudu Diamantaras v. Komise, bod 52, a rozsudek Soudu ze dne 3. května 2001, Liaskou v. Rada, T-60/00, Recueil FP, s. I-A-107 a II-489, bod 49). Použití výjimky stanovené v uvedeném článku 4 nicméně vyžaduje, aby měla dotčená osoba přímé právní vztahy s dotčeným státem nebo mezinárodní organizací, což je v souladu se svrchovaností, kterou mají státy a orgány v rámci vnitřní organizace svých služeb, která je opravňuje k tomu, aby vyzývaly třetí osoby, které nepatří do jejich hierarchické struktury, k nabízení jejich služeb za účelem zajištění provedení přesně stanovených prací (rozsudky Soudu ze dne 22. března 1995, Lo Giudice v. Parlament, T-43/93, Recueil FP, s. I-A-57 a II-189, bod 36, a ze dne 11. září 2002, Nevin v. Komise, T-127/00, Recueil FP, s. I-A-149 a II-781, bod 51).

42 V tomto ohledu stačí konstatovat, že žalobkyně při jednání výslovně uznala, že ke španělské delegaci účastníci se schůzek orgánů Rady a Komise, které se uskutečnily během referenčního období, které se na ni vztahovalo, se nikdy nepřipojila ani netvořila její součást. Žalobkyně rovněž neuplatnila, že by případně udržovala jakýkoli přímý právní vztah s ústřední vládou španělského státu umožňující mít za to, že během uvedeného období konala práci pro španělský stát.

43 Za těchto podmínek nelze mít za to, že žalobkyně konala práci pro stát ve smyslu článku 4 přílohy VII služebního řádu.

44 S ohledem na předcházející musí být první žalobní důvod zamítnut.

2. K druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z nesprávného posouzení skutkového stavu

Argumenty účastníků řízení

45 Žalobkyně uplatňuje, že Komise nesprávně posoudila skutkový stav, neboť se její obvyklé bydliště a její centrum zájmů během referenčního období stanoveného v článku 4 přílohy VII služebního řádu vždy nacházely ve Španělsku, a nikoli v Belgii. Bydliště v Bruselu během výkonu jejího povolání u Patronat bylo pouze přechodné a vedlejší, takže žalobkyně měla nárok na příspěvek za práci v zahraničí stanovený v článku 4 přílohy VII služebního řádu. Na podporu tohoto tvrzení žalobkyně uplatňuje následující skutečnosti, které prokazují, že její centrum zájmů a její obvyklé bydliště byly vždy v Barceloně (Španělsko):

- trvalé bydliště v Barceloně, v místě bydliště její rodiny, a příslušnost k obecní správě v Barceloně, kde je zapsána na volebních seznamech, kde vykonává svá voličská práva a obnovuje svůj doklad totožnosti;
- pracovní smlouvu podle španělského práva, podepsanou v Barceloně, která se řídí španělskými právními předpisy v oblasti daňového práva a práva sociálního zabezpečení;
- platbu daní ve Španělsku, kde podává své roční daňové přiznání jako španělská zaměstnaná osoba podléhající článku 19 dohody týkající se dvojího zdanění;

- zdravotní pojištění upravené španělským právem na základě formuláře E 111 a dále formuláře E 106 jako zaměstnankyně vyslaná do Bruselu;

- otevřený bankovní účet a životní pojištění sjednané v Barceloně;

- hypoteční úvěr sjednaný v Barceloně za účelem nabytí vlastnictví bytu v tomto městě.

⁴⁶ Žalobkyně dodává, že vazby uchovávané se Španělskem jsou důležitější než vazby obvykle uchovávané se zemí bydliště svých rodičů vzhledem k tomu, že absolvovala svá univerzitní a postgraduální studia v Barceloně a že rovněž v tomto městě vykonávala povolání předtím, než byla Patronat přidělena k delegaci v Bruselu. Kromě toho skutečnost, že v souladu se smlouvou uzavřenou s Patronat dostávala „doplňkovou částku na pobyt v zahraničí“ nijak nenaznačuje, že bydlela v Bruselu, neboť účelem této částky bylo právě odškodnit žalobkyni za dočasný, a nikoli konečný pobyt v Bruselu, a byla odůvodněna neexistencí trvalých vazeb v Belgii.

⁴⁷ Komise má za to, že žalobní důvod musí být jako neopodstatněný zamítnut, neboť žalobkyně obvykle bydlela a vykonávala v Bruselu své hlavní povolání od roku 1993 a během celého referenčního období stanoveného v článku 4 přílohy VII služebního řádu, aniž by skutečnosti uplatňované žalobkyní mohly prokázat opak.

⁴⁸ Podle Komise představují skutečnosti uváděné žalobkyní pouze obvyklé vazby, které jakákoli osoba udržuje se svou zemí původu, a neumožňují prokázat, že se trvalé

centrum jejích zájmů nacházelo ve Španělsku. Kromě toho platba daní z příjmů ve Španělsku vyplývá jednoduše z uplatnění článku 19 dohody týkající se dvojího zdanění a přístup ke zdravotní péči v Belgii na základě formulářů E 111 a E 106 dokazuje, že žalobkyně měla v Belgii bydliště. Navíc žalobkyně sama ve své žalobě tvrdila, že její pracovní smlouva stanovila přiznání příplatku za práci v zahraničí souvisejícího s jejím postavením zaměstnankyně vyslané do Bruselu. Pokud by se jednalo pouze o dočasný pobyt, a nikoli o skutečné bydliště, taková kompenzace by byla zbavena smyslu.

Závěry Soudu

⁴⁹ Článek 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu stanoví, že je příspěvek za práci v zahraničí poskytován úředníkům, kteří nejsou a nikdy nebyli státními příslušníky státu, na jehož území se nachází místo, kde jsou zaměstnáni, a kteří v době pěti let končících šest měsíců přede dnem jejich nástupu do služebního poměru obvykle neměli na území uvedeného státu bydliště ani zde nevykonávali své hlavní povolání.

⁵⁰ Za účelem vymezení takových situací judikatura stanovila, že článek 4 přílohy VII služebního řádu musí být vykládán tak, že za hlavní kritérium pro poskytnutí příspěvku za práci v zahraničí se považuje obvyklé bydliště úředníka před jeho nástupem do služebního poměru. Kromě toho pojem „práce v zahraničí“ závisí rovněž na subjektivní situaci úředníka, tedy stupni jeho integrace v jeho novém prostředí, která může být určena například jeho obvyklým bydlištěm nebo dřívějším výkonem hlavního povolání (výše uvedený rozsudek *De Angelis v. Komise*, bod 13; rozsudek Soudu ze dne 8. dubna 1992, *Costacurta Gelabert v. Komise*, T-18/91, Recueil, s. II-1655, bod 42; viz rovněž v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 9. října 1984, *Witte v. Parlament*, C-188/83, Recueil, s. 3465, bod 8).

- 51 Obvyklé bydliště je místem, které dotyčná osoba stanovila jako trvalé nebo obvyklé centrum svých zájmů s úmyslem přiznat tomuto místu stálou povahu. Za účelem určení obvyklého bydliště je třeba zohlednit všechny skutkové okolnosti zakládající toto bydliště, a zejména skutečné bydliště dotyčné osoby (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. září 1994, Magdalena Fernández v. Komise, C-452/93 P, Recueil, s. I-4295, bod 22; rozsudky Soudu ze dne 10. července 1992, Benzler v. Komise, T-63/91, Recueil, s. II-2095, bod 17, a ze dne 28. září 1993, Magdalena Fernández v. Komise, T-90/92, Recueil, s. II-971, bod 27).
- 52 Je namístě připomenout, že referenční období, ke kterému je třeba přihlídnout pro uplatnění čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII, trvalo od 16. května 1996 do 15. května 2001, jelikož žalobkyně nastoupila do služebního poměru šest měsíců po tomto posledně uvedeném datu, tedy 16. listopadu 2001.
- 53 Z písemností spisu však jasně vyplývá, že žalobkyně obvykle měla bydliště a vykonávala své hlavní povolání v Bruselu od 15. ledna 1993 do měsíce listopadu 2001.
- 54 Žalobkyně ve své stížnosti, jakož i ve své zprávě ze dne 18. ledna 2002 tvrdila, že do 15. listopadu 2001, po dobu osmi let, pracovala u delegace katalánské vlády u orgánů Společenství v Bruselu.
- 55 Pracovní smlouva uzavřená mezi žalobkyní a Patronat dne 15. ledna 1993, která upravovala výkon práce žalobkyně u Patronat až do jejího nástupu do služebního poměru u Komise, tedy během téměř devíti let, ve svém druhém bodě odůvodnění uváděla, že žalobkyně byla zaměstnána jako členka správního personálu konajícího práci „v kanceláři útvaru v Bruselu“.

- 56 Sedmé ustanovení smlouvy stanovilo, že žalobkyně obdrží dodatečný příplatek související se skutečností, že se práce „vykonává[la] v Belgii“, a má k dispozici dvě letenky z důvodu výkonu práce v zahraničí, a to na cestu Brusel–Barcelona–Brusel. Žalobkyně sama ve své žalobě připustila, že pobírala dodatečný příplatek „z důvodu pobytu v zahraničí jako zaměstnankyně vyslaná k zastoupení do Bruselu“. Tyto příplatky jsou přitom poskytovány na kompenzaci obtíží, které nezbytně vyvolává život a práce v jiné zemi než ve vlastní zemi původu, jakož i vyšší životní náklady v některých zemích.
- 57 Osmé ustanovení smlouvy uvádělo, že výše mzdy stanovené ve smlouvě jsou upravovány zejména v závislosti na „zvyšování ISC ([i]ndex [s]potřebitelských [c]en) úředně schváleného [...] v Belgii“. Konečně desáté ustanovení smlouvy přiznávalo pět dní dodatečné dovolené z důvodu práce konané žalobkyní v Belgii.
- 58 Z předcházejících skutečností vyplývá, že v souladu s povinnostmi stanovenými v její smlouvě s Patronat byla žalobkyně od počátku svého pracovního poměru s tímto útvarem zaměstnána za účelem vyslání do Bruselu. V důsledku toho je třeba konstatovat, že během referenčního období žalobkyně bydlela a vykonávala své hlavní povolání ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu v Bruselu, kam přemístila své centrum zájmů.
- 59 Kromě toho skutečnosti uplatňované žalobkyní za účelem prokázání, že se její centrum zájmů nacházelo během referenčního období ve Španělsku, nemohou zpochybnit závěr uvedený v předcházejícím bodě.
- 60 I když se totiž připustí, že některé ze skutečností uváděných žalobkyní poukazují na zachování řady vazeb se Španělskem, skutečnosti, že má žalobkyně potvrzení

o pobytu nebo bydlišti v Barceloně, že je zapsána na voličských seznamech tohoto města, že v něm vykonává politická práva a že je v něm daňovým rezidentem, nemožňují prokázat, že se trvalé centrum jejích zájmů stále ještě nacházelo ve Španělsku (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Soudu ze dne 28. září 1993, Magdalena Fernández v. Komise, bod 30, a rozsudek Soudu ze dne 27. září 2000, Lemaître v. Komise, T-317/99, Recueil FP, s. I-A-191 a II-867, bod 57).

- 61 Stejně tak skutečnosti, že má žalobkyně zájmy a osobní majetek ve Španělsku, jako bankovní účet a smlouvu o životním pojištění nebo vlastnictví nemovitosti v Barceloně, nemohou samy o sobě prokázat, že se trvalé centrum zájmů žalobkyně nacházelo v této zemi (viz v tomto smyslu výše uvedené rozsudky Soudu Magdalena Fernández v. Komise, bod 30, a Liaskou v. Rada, bod 63). Navíc, pokud se týká nabytí bytu v Barceloně, je namíste poznamenat, že žalobkyně nezpochybňuje, že k tomuto nabytí došlo v roce 1989, tedy dlouho předtím, než byla vyslána do Bruselu v lednu 1993, a dlouho před začátkem referenčního období v květnu 1996.
- 62 Konečně přístup ke zdravotní péči v Belgii na základě formulářů E 111 a E 106 a výplata odměn a platba daní ve Španělsku podle článku 19 dohody týkající se dvojího zdanění neprokazují, jak to tvrdí žalobkyně, že se její centrum zájmů nacházelo během referenčního období ve Španělsku, ale právě prokazují, že se přemístila na dlouhou dobu mimo španělské území, a že tudíž obvykle bydlela a pracovala v jiné zemi, v projednávaném případě v Belgii.
- 63 Z předcházejícího vyplývá, že Komise posoudila správně skutkový stav týkající se osobního postavení žalobkyně a došla správně k závěru, že neměla nárok na příspěvek za práci v zahraničí.

64 Druhý žalobní důvod tedy musí být zamítnut.

3. K třetímu žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení povinnosti odůvodnění

Argumenty účastníků řízení

65 Žalobkyně uplatňuje, že odůvodnění rozhodnutí ze dne 10. června 2002 je zjevně nedostatečné. Komise nepožádala o doplňující informace a omezila se na formální ustanovení, které neumožnilo pochopit důvody, pro které uplatňované zvláštní skutečnosti neodůvodňují přiznání příspěvku za práci v zahraničí.

66 Komise tvrdí, že žalobní důvod musí být jako neopodstatněný zamítnut, neboť rozhodnutí ze dne 10. června 2002 jasně uvádí důvody, pro které byly žalobkyni odmítnuty příspěvek za práci v zahraničí a s ním související příspěvky.

Závěry Soudu

67 Je nutné připomenout, že účelem povinnosti odůvodnění je jednak poskytnout dotčené osobě dostatečné údaje pro posouzení opodstatněnosti rozhodnutí přijatého orgánem a příhodnosti podání žaloby k Soudu, a jednak umožnit Soudu vykonávat jeho přezkum. Její rozsah musí být posuzován v závislosti na konkrétních okolnostech, zejména na obsahu aktu, na povaze uplatňovaných důvodů a na zájmu na získání vysvětlení, který ten, jemuž je akt určen, může mít (rozsudky Soudu ze

dne 26. ledna 1995, Pierrat v. Soudní dvůr, T-60/94, Recueil FP, s. I-A-23 a II-77, body 31 a 32; ze dne 9. března 2000, Vicente Nuñez v. Komise, T-10/99, Recueil FP, s. I-A-47 a II-203, bod 41, a ze dne 31. ledna 2002, Hult v. Komise, T-206/00, Recueil FP, s. I-A-19 a II-81, bod 27).

68 V projednávaném případě je namístě poukázat na to, že rozhodnutí ze dne 10. června 2002 o zamítnutí stížnosti žalobkyně jednoznačně uvádí, že žalobkyně nemá nárok na přiznání příspěvku za práci v zahraničí, jelikož její povolání v kanceláři Patronat v Bruselu od 15. ledna 1993 do 15. listopadu 2001 nemůže spadat pod výjimku týkající se „práce konané pro některý jiný stát“ uvedenou v čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu, a uvádí důvody takového posouzení. Navíc rozhodnutí ze dne 10. června 2002 výslovně uvádí, že s ohledem na neexistenci možnosti „neutralizace“ referenčního období, ke kterému má být přihlédnuto (od 16. května 1996 do 15. května 2001), příslušný útvar správně odmítl žalobkyni nárok na příspěvek, neboť žalobkyně bydlela a vykonávala své povolání v Bruselu během tohoto referenčního období. Vysvětlení poskytnutá Komisí v rozhodnutí ze dne 10. června 2002 tedy zcela splňují vyžadované požadavky na odůvodnění.

69 Navíc žalobkyně ve své stížnosti a ve své žalobě (bod 17) uznává, že byla při svém pohovoru s GR „Personál a administrativa“ sloužícímu k vymezení jejích práv při nástupu do služebního poměru informována o skutečnosti, že práce v kanceláři Patronat v Bruselu jako delegace katalánské vlády u orgánů Společenství nemůže být považována za práci pro stát ve smyslu článku 4 přílohy VII služebního řádu.

70 Z toho vyplývá, že žalobkyně v plném rozsahu znala důvody, pro které jí orgán oprávněný ke jmenování odmítl nárok na příspěvek za práci v zahraničí.

- 71 Z toho vyplývá, že žalobní důvod vycházející z porušení povinnosti odůvodnění musí být jako neopodstatněný zamítnut.

4. Ke čtvrtému žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady rovného zacházení

Argumenty účastníků řízení

- 72 Žalobkyně tvrdí, že je diskriminována v porovnání s jinými úředníky, kteří během referenčního období pracovali u delegací zastoupení regionů jiných členských států v Bruselu, jako delegace Länder [spolkových zemí] nebo delegace „federací obcí Spojeného království“, kterým byla přiznána výjimka „práce konané pro některý jiný stát“ stanovená v čl. 4 odst. 1 přílohy VII služebního řádu.

- 73 Žalobkyně připomíná, že rovné zacházení je obecnou zásadou práva Společenství uplatnitelnou v oblasti veřejné služby. Tato zásada je porušena, jestliže je se dvěma kategoriemi osob, které se nacházejí ve faktických nebo právních situacích, které se podstatně neliší, zacházeno odlišně, nebo jestliže je s odlišnými situacemi zacházeno stejně (rozsudky Soudu ze dne 2. dubna 1998, Apostolidis v. Soudní dvůr, T-86/97, Recueil FP, s. I-A-167 a II-521, bod 61, a ze dne 1. června 1999, Rodriguez Pérez a další v. Komise, T-114/98 a T-115/98, Recueil FP, s. I-A-97 a II-529, bod 75). Žalobkyně uvádí případ pana W., který na základě smlouvy veřejného pracovníka uzavřené v Německu, stanovící vyslání do Bruselu, pracoval více než pět let u delegace německé spolkové země v Bruselu a kterému Komise přiznala příspěvek za práci v zahraničí.

- 74 Komise usuzuje, že žalobní důvod musí být jako neopodstatněný zamítnut, neboť se nedopustila žádné diskriminace. Pokud jde o konkrétní případ pana W., je skutkový stav uvedený žalobkyní nepřesný, neboť i když je pravda, že dotýčný úředník získal nárok na příspěvek za práci v zahraničí, bylo toto přiznání založeno na neexistenci bydliště a výkonu jeho povolání v Bruselu během části referenčního období, které se na něj vztahovalo, a nikoli na neutralizaci doby práce v rámci německé spolkové země. Komise zůstává Soudu k dispozici pro předložení relevantních dokumentů, které mohou odůvodnit toto tvrzení, pokud to bude považováno za vhodné.
- 75 Komise uplatňuje, že se každopádně nikdo nemůže dovolávat ve svůj prospěch protiprávnosti spáchané ve prospěch jiného (výše uvedený rozsudek Witte v. Parlament, bod 15, a rozsudek Soudu ze dne 22. února 2000, Rose v. Komise, T-22/99, Recueil FP, s. I-A-27 a II-115, bod 39).

Závěry Soudu

- 76 Podle ustálené judikatury je obecná zásada rovného zacházení základní zásadou práva Společenství. Tato zásada vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně, pokud taková odlišnost není objektivně odůvodněna (rozsudky Soudního dvora ze dne 19. října 1977, Ruckdeschel a další, C-117/76 a C-16/77, Recueil, s. 1753, bod 7; ze dne 8. října 1980, Überschär, C-810/79, Recueil, s. 2747, bod 16, a ze dne 16. října 1980, Hochstrass v. Soudní dvůr, C-147/79, Recueil, s. 3005, bod 7; rozsudek Soudu ze dne 26. září 1990, Beltrante a další v. Rada, T-48/89, Recueil, s. II-493, bod 34). K porušení zásady rovnosti tak dojde tehdy, jestliže je na dvě kategorie osob, jejichž faktické a právní situace nevykazují podstatné odlišnosti, uplatněno odlišné zacházení, nebo jestliže je s odlišnými situacemi zacházeno stejně (rozsudky Soudu ze dne 15. března 1994, La Pietra v. Komise, T-100/92, Recueil FP, s. I-A-83 a II-275, bod 50, a ze dne 16. dubna 1997, Kuchlenz-Winter v. Komise, T-66/95, Recueil, s. II-637, bod 55).

- 77 Je namístě připomenout, že – jak to správně tvrdí Komise – zásada rovného zacházení může být uplatňována pouze v rámci dodržení legality (rozsudek Soudního dvora ze dne 13. července 1972, Besnard a další v. Komise, C-55/71 až C-76/71, C-86/71, C-87/71 a C-95/71, Recueil, s. 543, bod 39, a výše uvedený rozsudek Soudu ze dne 28. září 1993, Magdalena Fernández v. Komise, bod 38) a že se nikdo nemůže dovolávat ve svůj prospěch protiprávnosti spáchané ve prospěch jiného (výše uvedený rozsudek Witte v. Parlament, bod 15, a výše uvedený rozsudek Rose v. Komise, bod 39).
- 78 V projednávaném případě bylo v rámci přezkumu žalobního důvodu vycházejícího z porušení čl. 4 odst. 1 písm. a) přílohy VII služebního řádu rozhodnuto, že je namístě vykládat výraz „práce konaná pro některý jiný stát“ uvedený v tomto ustanovení jako výraz, který se nevztahuje na práci konanou pro vlády politických jednotek států.
- 79 I za předpokladu, že by Komise skutečně priznala dotyčnému úředníkovi příspěvek za práci v zahraničí z důvodu, že se na dobu práce u delegace zastoupení spolkové země v Bruselu vztahovala výjimka „práce konané pro některý jiný stát“, takového pochybení by se žalobkyně nemohla platně dovolávat na podporu tvrzení, že došlo k porušení zásady rovnosti.
- 80 V každém případě je namístě poznamenat, že v odpovědi na písemnou otázku Soudu o politice, kterou Komise uplatňovala v této oblasti během posledních deseti let, Komise pevně tvrdila, že nikdy neprováděla správní praxi spočívající v neutralizaci dob práce vykonané pro delegace zastoupení federálních států nacházející se v Bruselu a v přiznávání nároku na tomto základě na příspěvek za práci v zahraničí úředníkům, kteří předtím pracovali u těchto delegací během svého příslušného referenčního období. Kromě toho Komise znovu ve své odpovědi Soudu zopakovala, že případ pana W. uplatňovaný žalobkyní pro založení údajného porušení zásady rovného zacházení není použitelný, neboť příspěvek za práci v zahraničí mu byl přiznán z důvodu, že v Bruselu nebydlel během celého referenčního období, které se

na něj vztahovalo. Žalobkyně přitom při jednání nijak nezpochybňovala ani nereagovala na vysvětlení poskytnutá Komisí v souvislosti s nepřesností uplatňovaných skutečností týkajících se situace pana W.

81 Za těchto okolností, a aniž by bylo nezbytné požádat Komisi o předložení osobního spisu dotyčného úředníka, je namístě konstatovat, že nebylo prokázáno žádné porušení zásady rovného zacházení.

82 Žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady rovného zacházení tedy nemůže být vyhověno.

B – K příspěvkům souvisejícím s příspěvkem za práci v zahraničí

83 Žalobkyně se domáhá uplatnění judikatury, na základě které jí v případě uznání jejího nároku na příspěvek za práci v zahraničí automaticky náleží denní příspěvek a příspěvek na zařízení (rozsudek Soudního dvora ze dne 28. května 1998, Komise v. Lozano Palacios, C-62/97 P, Recueil, s. I-3273).

84 Vzhledem k tomu, že Soud konstatoval, že žalobkyně nemá nárok na příspěvek za práci v zahraničí, je namístě tento návrh zamítnout.

85 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že žaloba musí být v celém svém rozsahu jako neopodstatněná zamítnuta.

K nákladům řízení

- ⁸⁶ Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu Soudu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Na základě článku 88 téhož řádu však ve sporech mezi Společenstvími a jejich zaměstnanci nesou orgány vlastní náklady. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměla ve věci úspěch, je namístě rozhodnout, že každý účastník řízení ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

Soud (první senát)

rozhodl takto:

- 1) Žaloba se zamítá.**

- 2) Každý účastník řízení ponese vlastní náklady řízení.**

Cooke

García-Valdecasas

Trstenjak

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 25. října 2005.

Vedoucí soudní kanceláře

Předseda

E. Coulon

R. García-Valdecasas